

[P. M. Dam.]

lig, paa Forhaand mislykket. Skal vi begynde at stille lange Rækker af Mistillids-spørgsmaal og sige: mener man nu det, og mener man det, og hvordan bliver det saa, vil man nu blive forfordelt her, og vil man blive det dér? — ja, saa gaar det hele i Stykker. Der er enkelte Folk, f. Eks. det engelske, hvor man næsten ikke skriver Overenskomster sig imellem i det daglige Liv, men man siger, at en Mand er en Mand og et Ord er et Ord, og det skal staa Livets Prøve, hvorvidt Samarbejdet kan fortsætte eller ikke. Det samme siger jeg nu. Nu skal man fra dansk Side prøve, hvorvidt en Mand er en Mand og et Ord er et Ord, og det skal staa sin Prøve, om den Tillid, som vi nu har til hinanden, og som jeg gør mig til Talsmand for, skal kunne honoreres og skal kunne vedblive til Gavn og Ære for begge Parter.

Vedrørende Sterlingoverenskomsten ønsker jeg kun at gøre den Bemærkning — og jeg har Ret til det, for jeg hører til dem, der i sin Tid gjorde mig til Talsmand for at indgaa denne Overenskomst mod den stærkeste Modstand fra Folketokken —, at jeg er ganske klar over, at Sterlingoverenskomsten for en stor Del var en Gestus, som vi viste, og et Loyalitetshensyn, som vi tog, men som ogsaa var nødvendigt for vort Liv deroppe, ligesom det var nødvendigt i et og alt at gøre sig solidarisk med England og den Kamp, som England førte ikke bare for sig selv, men for hele Verden. Men de Forhold, der var dengang, har ændret sig, selvfølgelig, og det vidste vi at de skulde. Det vilde ikke have været godt, om de ikke havde ændret sig, og det blev jo af Statsminister Churchill udtalt, at naar der blev Fred igen, skulde man helst komme tilbage til de gamle statsretlige Former, og at der ikke fra engelsk Side skulde ske noget, som kunde skabe Forviklinger mellem Folkene, naar de igen kunde mødes.

Derfor, og netop derfor, var det uforstaaeligt, at man allerede under Krigen fra Folketokkens Side fremsatte drastiske Forslag om Løsrivelse og saa fremdeles. Partiet, synes jeg, tog ikke det tilbørlige Hensyn til Fakta, til de virkelige Forhold, til Kræfternes Spil, til det, det drejede sig om, og som var det afgørende paa det Tidspunkt. Men det var i Mindretal, og med denne Kendsgerning i Erindring og med den Tilbagegang, Partiet siden har haft ved Valgene, kunde ogsaa jeg gøre mig til Spaa-mand og sige, at den sunde Fornuft vil sejre.

Naar det nu bliver, ja, ikke insinueret, men antydet, at man fra dansk Side har ud-

hulet Sterlingoverenskomsten, vil jeg sige, at allerede dengang jeg var hernede til Forhandling, blev det udtalt over for os, at man i England havde talt om, at denne Sterlingoverenskomst nok blev ændret eller skulde opsiges, men jeg, bl. a. jeg — og i Enighed med de andre —, sagde, at man fra dansk Side burde indtage det Standpunkt, at man ikke skulde opsiges Overenskomsten, i hvert Fald ikke før samtlige Partier paa Færøerne kunde faa Lejlighed til at drøfte Spørgsmaalet, kunde faa Lejlighed til at sende Repræsentanter til en eventuel Drøftelse af Spørgsmaalet om Forbliven i Sterlingblokken. For det var et brændende Spørgsmaal, i hvert Fald et Spørgsmaal, som man fra flere Sider tillagde stor Betydning, og det var afgørende for os at faa Spørgsmaalet tilrettelagt, klarlagt, saaledes at man fra færøsk saavel som fra dansk Side virkelig var overbevist om, at det, der skete, kun var en naturlig Konsekvens af de virkelige økonomiske og andre Forhold, der var opstaaet.

Der er saa vidt mig bekendt ikke fra dansk Side gjort noget for at opsiges denne Sterlingoverenskomst eller for at udhule den, tværtimod har man taget Hensyn til de Henstillinger, vi gjorde hernede, og ventet med at tage endeligt Standpunkt til Sagen. At man i England saa har handlet, som om den var opsagt, det kan man ikke bebrejde den danske Regering. Skal der rettes Bebrejdelser i saa Henseende, maa de rettes mod andre, men jeg synes, at de i saa Fald først og fremmest maa rettes mod det ærede Medlem Hr. Thorstein Petersen selv, fordi han ikke var med dengang, da Færøernes Forhold var til Behandling hernede i Danmark. Naar man stiller sig udenfor og ikke vil være med, ja, saa gaar der saa meget forbi en. Men det er ikke deres Skyld, der har været med til at behandle Sagen med Interesse og har forsøgt at gøre deres bedste for at faa det hele til at glide.

Jeg forstaaer, at vi skal til Forhandling om Sterlingoverenskomsten, og jeg føler mig overbevist om, at vi skal naa til et Resultat, der vil være til Gavn for Færøerne. Jeg er aldeles ikke bange for, at man i England, Demokratiet Land, gaar med skumle imperialistiske Planer om Repræsalier; om at man skal indtage den og den Holdning, hvis der ikke makkes ret. Tværtimod, jeg er aldeles overbevist om, at man i England herefter, ligesom man gjorde det under Krigen, vil strække sig saa langt over for Færøerne, som det overhovedet er muligt, og vil gaa med til en hvilken som helst Ordning, der er gennemførlig, og som man kan forsvare over for sine egne. For det er rigtigt,